

יביע אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול

מרן רבי **עובדיה יוסף** זצוק"ל

פרשת וישלח

כסלו תשפ"ז

גיליון מס' 625

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

ויירא יעקב מאוד ויצר לו (ל"ב, ז')

כתב רש"י – ויירא יעקב – שמא יהרג, ויצר לו – אם יהרוג הוא את אחרים.

והקשה מרן זיע"א: לכאורה יש להבין למה היה יעקב אבינו חושש שמא יהרוג את עשיו, והלא בדין הוא שיהרגנו, שהרי אמרו חז"ל: (סנהדרין ע"ב) הבא להורגך השכם להורגו!

ותירץ: ידוע הדבר שרבקה נתנבאה ברוח קודשה ואמרה: למה אשכל שניהם יום אחד - כלומר **שיעקב ועשיו ייפטרו מן העולם באותו יום** (ואע"פ שלא מתו ממש באותו יום, מ"מ כיון **שנקברו** שניהם באותו יום נחשב כאילו מתו בו ביום).

ולכן היה יעקב מתייירא ומפחד שמא יהרוג את עשיו הרשע, כי ידע שגם הוא ייפטר באותו יום כפי שנתנבאה רבקה שחייו תלויים בחייו.

הצילני נא מיד אחי מיד עשו (ל"ב, י"א)

כתב מרן זיע"א: בגמרא (ברכות לד.) אמרו: כל המבקש רחמים על חבירו – אין צריך להזכיר את שמו, שנאמר אל נא רפא נא לה, ולכן לא הזכיר משה את שמה של מרים כשהתפלל עליה.

והגר"ש וואלקין (כתבי אבא מורי, עמ' כ"א) כתב שהרמב"ם לא הביא דין זה כלל, ואעפ"י שלא מצאנו בדברי הגמרא מי שחולק בזה, וטעמו הוא משום שמובא בזוהר הקדוש (וישלח):

הצילני נא מיד אחי מיד עשו, כד בעי איניש רחמי, איבעי ליה למדכר מילתא כדקא יאות (ותרגומו – כשאדם מבקש דבר מהקב"ה, צריך לבקשו כראוי) הרי **שצריך להזכיר את שמו של האדם** שמתפלל עליו, שהרי הזכיר יעקב במפורש את שמו של עשו, **ואין זה מחוור** שהרמב"ם ידחה דברי גמרא מפורשת בגלל דברי הזוהר, ויתירה מזו, הרי כידוע דברי הזוהר לא נגלו לעיני הרמב"ם ועוד שכבר כתב מהרי"ל (דף קס"א ע"א) שדברי הגמרא שאין צריך להזכיר שמו של האדם, היינו דוקא בפניו, אבל שלא בפניו צריך להזכיר שמו, (וכן כתב המג"א סימן קי"ט).

ואם כן לא קשה מדברי הזוהר משום שיעקב התפלל שלא בפני עשו, ועל כן הוצרך להזכיר את שמו (ועיין עוד מה שכתבתי בשו"ת יביע אומר ח"ב סימן י"א)

(מאור ישראל ברכות ל"ד)

ויצב יעקב מצבה על קבורתה היא מצבת קבורת רחל (ל"ה, כ')

כתב מרן זיע"א: הנה המצבה שעושים על המתים הוא להזכיר מעשיו של הנפטר לדורות שלא ישתכח מן הלב, ודבר זה **לא שייך ברחל**, כי היא עקרת הבית ושמה נזכר עולם גם בלעדי המצבה, וכמו שאמרו (בירושלמי שקלים פ"ב) אין עושין נפשות (מצבות) לצדיקים שדבריהם הם זכרונם והיתה המצבה רק **להזכיר את מקום קבורתה**, ולא להזכיר את מעשיה, ולכן נאמר בפסוק שהציב יעקב מצבה **על קבורתה** ולא על עצמה, וכן נאמר: היא מצבת **קבורת** רחל ולא מצבת רחל, ובזה נבדלה מצבה זו משאר המציבות שעושים על המתים, שעניינם הוא להשאיר זכר המת שיהיה נזכר על ידי המצבה, אבל אצל רחל היה להיפך שהמצבה נתקיימה לזכר עולם ע"י המת, וזה שאמר: היא מצבת קבורת רחל עד היום, שנשארה קיימת **עד היום** למען ידעו קבורת רחל.

(מאור ישראל דרושים עמ' ש"א)

וידבר חמור... שכם בני חשקה נפשו בבתכם ... ולא אחר הנער... כי חפץ בבת יעקב (ל"ד, ח'-י"ט)

הסביר מרן זיע"א: ההבדל בין **חשק** לבין **חפץ** הוא: כי לשון חשק מראה על בחינה **רוחנית** וכמשכ' "רק באבותיך חשק ה' בכם",

ולכן חמור אבי שכם אמר ליעקב: **חשקה** נפשו בבתכם – כלומר שהוא משתוקק להדבק בייחוס גדולים לקחת בת צדיקים לאשה,

אך בא הכתוב ואמר: כי שקר בפיו כי **חפץ** בבת יעקב – כלומר כונתו לתאוה חומרית וגשמית (כי חפץ לשון גשמי).

(מאור ישראל עמ' שט"ו)

דבר העורך

הרב יצחק בר זכאי

וישלח יעקב מלאכים (ל"ב, ד')

בהתנהגותו של עשיו אנו מוצאים **סתירה**, מצד אחד הוא אינו מתפעל כלל מן המלאכים שנשלחו אליו ע"י יעקב וכמש"כ: וישובו המלאכים... וגם הולך לקראתך **וארבע מאות איש עמו**,

ומצד שני, זמן קצר לאחר מכן **נכנע עשיו** לפני יעקב אחיו, כיצד ניתן להבין שרשע זה אשר מלאכים לא שכנעוהו כלל, נהפך לפתע להיות איש אחר ונופל על צווארי יעקב **ונושק לו?**

אמנם נחלקו חז"ל אם נשקו בכל לבו או לא, אבל סו"ס פינתה שפת החרב והמלחמה את מקומה לנשיקות ובכיות המאפיינות אחים שלא נפגשו זמן ממושך.

וביאר הגרי"ל חסמן זצ"ל – ע"פ הפסוק "שפתי צדיק ידעון רצון" שהצדיק מבין אל לבו של האדם ויודע היטב את רצונו, כך ידע יעקב אבינו שע"י הכבשים, והעיזים והגמלים שהעביר לפניו, וכן הכריעות וההשתחויות לפניו, **ישחדו את עשיו**, ויצר הכבוד יעביר אותו על דעתו, זוהי דרכם של רשעים, כאשר רואים תאוה וכבוד נגד עיניהם **מאבדים עשתונותיהם**, וכל משאת נפשם מתמלאת בתשוקה להשיג תאותם – שהרי "הקנאה התאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם"

ידע יעקב אבינו שהנשק הטוב ביותר להכניע את עשיו ולשחד אותו הוא **הכבוד שיעניק לו**.

מעשים בכל יום, שאותם היושבים במגדל השן ובבית הנבחרים משנים דעתם **מרגע לרגע** להתאים את פסיקותיהם להשקפת עולמם ולאינטרסים אישיים ע"מ לשמור על **כבודם ומעמדם**, יצר התאוה והכבוד הוא זה שגורם להם לשנות דעתם,

היום כך ומחר כך ובלבד שיצליחו לאחוז בקרנות מזבח הכבוד, ואף על חשבון המון העם, שהרי הקנאה והתאוה והכבוד **מוציאין את האדם מן העולם – כפשוטו**.

שבת שלום!

שעון חורף:

שקיעת החמה- 16:39

נץ החמה- 6:17

סו"ז ק"ש: מג"א - 8:18 הגר"א - 8:49

סוף זמן תפילה: הגר"א - 9:42

צאת שבת - 17:10

זמן ר"ת במוצ"ש- 17:45

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

ותלמודו בידו

מסעו של מרן זיע״א לבלגיה – שנת תשמ״ו

״ביום שלישי י״ג כסלו, התפללנו בביהכ״נ של ר׳ רפאל בניזרי, ובסוף שחרית נשאתי דברים בענין בחירת עם ישראל מתוך אומות העולם כעם סגולה.

ודברי היו מכוונים בעיקר לשמיעת בחורי בית הספר התיכון, לחזקם בשבח אמונתינו, ושלא יהיו להם רגשי נחיתות,

אלא אדרבה, אנו גאים שאנו עם ה׳ ונחלתו, ולקיים ויגבה לבו בדרכי ה׳.

לאחר טעימה בבית ר׳ רפאל בניזרי, הוזמנתי לכנס של כל המורים והמורות ברחבי בלגיה, עם מפקחי החינוך ומנהלי בתי הספר, והארכתי להסביר איך יתקבלו דבריהם בעניני דת ואמונה ושמירת הערכים שלנו, על לב תלמידיהם. **והיתה התלהבות רבה בין כולם**, עד שהחליטו בו במקום שהדברים יתפרסמו בחוברת מיוחדת בצרפתית, וכל מורֶה או מורָה יקבלו החוברת לעיון ולהדרכה עד כי ישננו הדברים בפיהם.

״**משם יצאנו** בשעה 12 וחצי עם עורכי הרדיו והעיתונות היהודית, ועניתי לשאלות כלי התקשרות על מטרת הביקור ועל יחסינו עם הרפורמים, ובעיית השלום במדינת ישראל ובעיית הגיור בחו״ל, וחינוך, ולכולם השבתי בעזה״י בטוטו״ד. דבר דבור על אופניו ואכמ״ל.

״אחה״צ התפללנו מנחה בביהכ״נ של ר׳... שהיא הקהילה המרכזית הספרדית בבריסל. ונשיא הקהילה למרות היותו בעוה״ר רחוק משמירת תורה ומצוות, העיד על עצמו בתוך הקהל הקדוש ואמר, שמיד עם בואו של הראש״ל לכאן, **אני מודה ומתוודה** שאני חי כבר באטמוספירה מיוחדת ממנה, עם חשבון נפש על מעשי ומחדלי, **כי דבריו חדרו למצפני לבבי**, **ואני קורא לכל הקהל** שממני ילמדו וכן יעשו להטות אוזן קשבת לכל הגה היוצא מפיו.

״אח״כ דברתי דברי מוסר, ובתוך הדברים הצעתי לעודד תלמידי ביה״ס ללמדם בשבת וביום א׳ תהילים וטעמי המקרא ודינים, ע״י מתן פרסים מתאימים וכו׳״.

״**ביום רביעי י״ד כסלו**, אירע לי דבר מצער מאוד, כי בהליכתי לביהכ״נ לשחרית, מעדתי ממדרגות הבית (המסובבות בעיגול), וקיבלתי מכה ברגלי, והגידים בלטו, והכאבים עצמו, והיה חשש לשבירת עצם הרגל, ונשלחתי לרופא מומחה לצילום, וב״ה שיצא הכל כשורה, אלא שיש לשמור על מנוחה, ועיסוי במשחה מיוחדת, ולהקפיד לשכב ולנוח.

והרב צבי פדידה (ראש ישיבת ״אור גאון״) קנה המשחה ועשה העיסוי כפי שהורה הרופא, והוטב לי קימעא, אף שהכאבים העזים המשיכו להציק לי מאוד. ברוך פודה ומציל, יסור ישרני ה׳ לכפרת עוון, שומר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה, תלי״ת״.

ושמחת עולם על ראשם

ברכת מזל טוב וצהלת שמחה

לידידנו היקר והנעלה רב פעלים מזכה הרבים

מגדלור של תורה וחסד מרביץ תורה בתלמידים

הרה״ג ר׳ יכין הלוי שליט״א

ר״מ בישיבת המכינה –״אבן ישראל״

לרגל שהשמחה במעונם בנישואי בנם החשוב והמופלג

מבחירי ישיבת ״רינה של תורה״- כרמיאל

הבה״ח מאיר שמעון נ״י

עם משפחת שעיו הכבודה.

זכות מרן זיע״א תגן בעדם להשלים מלאכת הקודש

בשמחה וצהלה.

ויזכו להקים בית נאמן בישראל

לתפארת המשפחות הכבודות

יזכו לרוות נחת מכל יוצאי חלציהם גם עד זקנה ושיבה

חידודי ידע

1. **היכן מצינו** שהציל אליהו הנביא נשמת גוי מגיהנם?
2. **היכן מצינו** שהגיע אדם לבי״ד של מעלה והכריזו לפניו: פנו מקום לצדיק, ונגמר דינו לגיהנם?
3. **מתי כשאומרים** לאדם יישר כח, יש לו להימנע מלהשיב ברוך תהיה?
4. **כמה מתנות** כהונה ניתנו לכהנים?.
5. **איך יתכן** שאדם גדול, יהפך פתאום לקטן?
6. **מי ניחון** בכוח זיכרון יותר גדול – הגברים או הנשים?
7. **דרכם** של מי לשחק בכדור – של הבנים או הבנות?
8. **מה הטעם** שהמזכירים בסיום מסכת את בניו של רב פפא, חנינו בר פפא, רמי בר פפא וכו׳?

תשובות

1. **כתב בעל הרוקח** (ספר השם עמ׳ רי״ח) אליהו הנביא הגיע לבית הקברות ששם היתה נשמת גוי אחד שעשה **טובה והצלה ליהודים**, והיו מזיקין שרצו להוליך אותה לגיהנם והלך אליהו להצילה (עפי׳ הגמ׳ ב״מ קי״ב).
2. **כתב החיי אדם** (כלל ה׳) גדול אחד נפטר ובבואו לבי״ד של מעלה ושאלוהו: האם נזהרת מלהוציא שם שמים לבטלה? וידום ולא השיב מאומה, ואז **באו גדודי מלאכים** לבושי שחורים והעידו אני נבראתי ביום פלוני שכשהוציא אזכרות בתפילה ללא כוונה, ואז קרעו שמלותם כל בי״ד של מעלה וגם אותו נפטר קרע, אמרו לו: **טיפה סרוחה**, איך לא יראת מלהזכיר שם השם ללא כוונת הלב ונגמר דינו או לבוא לגהינם או לחזור בגלגול, ובחר בגהינם.
3. **לאחר ברכת כהנים** נוהגים לאמר לכהנים ״יישר כח״ והם משיבים ברוך תחי׳ (ערוך השולחן ס׳ קכ״ח) וכתב ההר צבי (ח״א סי׳ כ״א) שיש להימנע מכך ולחשוש לשיטת הרמב״ם **שכהן המוסיף על הברכות** עובר בבל תוסיף.
4. **כתב רבינו בחיי** (במדבר, ו׳ כ״ג) מסר הקב״ה לכהנים עשרים וארבע מתנות כהונה, ועוד מתנה שהיא ברכת כהנים וביחד הם עשרים וחמשה, לכן הזכיר הלשון **כה תברכו** – כלומר עם ברכת כהנים הם עשרים וחמשה.
5. **כתב החת״ם סופר** (יו״ד סי׳ שי״ז) שנכרי נחשב כגדול ומתחייב במצוות בני נח **כשקיבל דעת** ולא כישראל שמגיע לגיל י״ג.

ולפי״ז גוי קטן שקיבל דעת ונתחייב בשבע מצוות כגדול, אם התגייר בטרם מלאו לו י״ג שנה, **דינו כישראל קטן**.

6. **כתב הרשב״ץ** (אבות פ״א מ״ב) שאנשים בטבעם יש להם כח זכרון ולכן נקראים זכרים. **ונשים יש בהם כוח זכרון חלש** ולכן נקראים נשים מלשון נשיתי טובה. והטעם לכך – ביאר ר׳ חיים פלאג׳י זצ״ל (גנזי חיים מערכת א׳) משום שהאשה קשה להתפייס משום שנבראה מן העצם שהוא קשה, לכן חסד עשה הקב״ה שתשכחנה מה שנעשה להם.
7. **נאמר במדרש** (קוהלת רבה) מה כדור זה של בנות מקלעות בו ואינו נופל כך קיבל משה תורה שנשאר בשלמותה.

וכתב בספר קצות השולחן (סימן ק״י) שמבואר ממדרש זה שהכדור היה משחק המיוחד לבנות.

8. **א. בספר מטעמים** (ערך א׳) כתב שעשרת בני רב פפא נתבקשו ע״י רבינא ורב אשי להגיה ולבדוק כל מסכת ומסכת כין אין שם טעות, **וחתמו את שמם** למען תהי׳ לעדה כי היא ברורה ונקיה

ולפיכך בסיום מסכת **קוראים בשמם** של אותם העדים החתומים על כל מסכת כי היא ברורה ונקיה – הלוא המה עשרת בני רב פפא.

ב. טעם נוסף לכך: מצאנו בש״ס כמה פעמים כאשר היתה מחלוקת בין החכמים, פסק רב פפא לנהוג בשתי הדעות – אמר רב פפא הלכך **נימרנהו לתרוויהו** – וזאת משום שחשש לכבודם של האמוראים, ולפיכך זיכו אותו **לעשרה בנים גדולי תורה**, שבכך מוכיחים הלומדים את אהבתם לתורה שהצליחו להשלים ולסיים מסכת.

הלכות ברכות שונות

* **הרואה** פיל או קוף או קיפוץ (ינשוף) מברך באי״י אמ״ה משנה הבריות, ומותר ללכת לגן החיות כדי לראות חיות אלה ולברך עליהם ברכה זו.

* **על הרגשת** רעידת אדמה, **תוך כדי דיבור** מברך באי״י אמ״ה עושה מעשה בראשית.

* **השומע** קול רעמים צריך לברך בשם מלכות שכחו וגבורתו מלא עולם.

ויש לברך ברכה זו **תוך כדי דיבור** ואם עבר זמן זה לא יברך.

***מי שנתעורר** משנתו לקול רעמים, או ששמע רעמים בבית הכסא ומיד יצא, ואין לו שהות ליטול ידיו, ימהר **לשפשף ידיו בבגדיו** ויברך ברכת הרעמים.

* **אם** לא בירך על הרעם הראשון יוכל לברך על הרעם השני או השלישי וכן הלאה.

* **לא** יברך יותר מפעם אחת ביום, אלא א״כ **נתפזרו העננים לגמרי** וזרחה השמש וחזרו שוב ונתקשרו העבים, וכל שעבר הלילה ועלה עמוד השחר חוזר ומברך אף שלא נתפזרו העננים.

* **אם בירך ביום** על הרעמים לא יחזור לברך בלילה שאחריו, דהלילה נמשך אחר היום **שלפניו** בדין זה (כדין ברכת התורה), וכן אם בירך על הרעם בלילה, **ישוב ויברך** ביום שלאחריו.

* **אם שמע** קול רעמים ורואה גם ברקים, אם **היתה שהות** בין הברק לרעם מברך שתי ברכות עושה מעשה בראשית על הברק, ואח״כ כוחו וגבורתו מלא עולם על הרעם, אבל אם **היו תכופים** יברך רק ברכה אחת עושה מעשה בראשית, ואם בירך שכחו וגבורתו מלא עולם – יצא.

*הרואה את הים מברך עושה מעשה בראשית, והרואה את הים התיכון מברך שעשה את הים הגדול וכן הרואה הרים גבוהים ביותר שאדם מתפעל מרוב גובהם מברך עושה מעשה בראשית.

* **הרואה** את הקשת מברך באי״י אמ״ה ״זוכר הברית נאמן בבריתו וקיים במאמרו״

ואף אם נראית הקשת בלילה יש לברך עליה, ואסור להסתכל בקשת ביותר, אלא רואהו ראיה ומברך

***ברכת המפיל** חייבים לאומרה בשם מלכות קודם שקורא ק״ש שעל המטה ולא יפסיק בדיבור בין הברכה לשינה, ואף אם הפסיק בדיבורו אין ברכתו לבטלה.

ואם בא לישון **אחר חצות** לילה יאמרנה בלי שם ומלכות ויהרהר שם מלכות בלבו.

***אם** הולך לישון קודם עמוד השחר ויודע בבירור שלא תבא לו שינה עד אחר עמוד השחר לא יברך המפיל.

***הרוצה** לברך ברכת המפיל גם כשהולך לישון **אחר חצות לילה** יש לו על מה שיסמוך.

והרוצה לחוש למקובלים טוב שיאמרנה בלי שם מלכות.

***גם** בליל שבת ויו״ט יש לברך המפיל בשם ומלכות.

* **כל תפילה** שרגיל לאומרה בכל יום בנוסח קבוע, **מותר** לאומרה בשבת, ואין בזה איסור של שאילת צרכיו בשבת, ולכן יאמר אף נוסח ה׳ריבונו של עולם הרינו מוחל וסולח׳ וכו׳ שאומרים בק״ש שעל המיטה.

***הוידוי** שאומרים בק״ש שעל המטה אין לאמר בשבת ויו״ט, וכן בימים שאין אומרים בהם תחנון.

***גם נשים** חייבות בק״ש שעל המטה ובברכת המפיל.

סיפור השבוע

סיפר רבי חזקיהו מישקובסקי שליט״א:
שמעתי סיפור מאוד מעניין מהג״ר נחום נבנצל, שסיפר לו חתנו של הג״ר אליעזר כהנמן מפונוביז׳.
הסבא הרב מפונובז׳ **איבד את כל המשפחה** שלו בשואה. נשאר לו ס״ה בן יחיד, **רבי אברהם זצ״ל**, וגם הוא התחתן מאוחר בנסיבות אותם הימים וסוף כל סוף נולד לו נכדו הראשון הג״ר אליעזר שליט״א. השמחה גאתה והרב מפונוביז׳ באותו זמן היה בחו״ל.
והוא לא השתתף בשמחת הברית. רק למחרת הוא הגיע...
וסיפר הג״ר אליעזר , שפגש אותו יהודי זקן באמריקה לפני הרבה שנים ואמר לו, כשאתה נולדת אני בדיוק ישבתי עם הסבא שלך... הסבא שלך אמר בא נשתה לחיים, כעת זה **הברית של הנכד שלי**, שאלתי אותו בפליאה, יש לך כזה ברית, אחרי כל האסון הנורא, ואתה לא נוסע להיות בברית?!....
אמר לי הסבא שלך, אני אמרתי להם שאחרתי את המטוס, אבל זה לא נכון... אני לא רציתי להיות בברית ואני יגיד לך למה...
יש לי בארץ הרבה חברים ואני יהיה חייב להזמין אותם לברית. אחד החברים לא זכה להקים משפחה אחרי השואה, אם הוא יצטרך להיות בברית והוא יראה שזכיתי אפילו בנכד – **זה יהיה לו קשה מאוד לעכל את זה והוא יצטער**.
אני לא יכול לגרום לו כזה צער... עדיף לי להשאר פה...
אתם מבינים מה זה... אדם שאיבד את כל המשפחה (!) וכעת הוא רואה בני שלישים הוא רואה שממשיך הדור שלו, אבל מה יהיה עם השני...
והוא הוסיף דבר מעניין, שהחזו״א היה הסנדק. והחזו״א אחרי הברית ביקש לקרוא ליולדת, תשמעו איפה הראש של גדולי ישראל... החזו״א הגדול... הוא מבקש ממנה לחזור לביה״ח, ולמחרת שיבוא הרב מפונוביז׳, שתיהיה לו הרגשה טובה שלכל הפחות הוא הוציא אתכם מביה״ח...!
שיהיה לו את ההרגש הזה שיש לו נכד חדש...
תראו על מה חושבים גדולי ישראל... על מה חושב הרב מפונוביז׳, ועל מה חושב החזו״א... רק על השני...

חידה:

מסופר כי שאלה קשה ומורכבת הובאה לפני **הגאון ר׳ חיים מבריסק זצ״ל:**
אדם שכיב מרע שהותיר צוואה לפני מיתתו שאם אשתו **תלד בן,** אזי שני שליש הוא מוריש לבנו ושליש אחד לאשתו.
ואם **תלד בת**- שני שליש תירש האם ושליש תירש הבת.
אוותו אדם מת כדרך כל הארץ, והנה ילדה תאומים בן ובת!
הונחה השאלה על שולחנו של הגאון מבריסק: כמה תירש האם, כמה יירש הבן, וכמה הבת?
חכך הגאון בדעתו כה וכה, והשיב: הרי מלשון הצוואה משמע שהנפטר חפץ **לתת לבנו פי שנים מאשתו**, ולאשתו הוא חפץ לתת פי שנים מלביתו.
כך תעשו: חלקו את רכוש הנפטר לשבע חלקים שווים. הבן יירש **ארבע חלקים**, האם תירש **שני חלקים**, והבת תירש **חלק אחד**.
באופן זה נמצא שהבן יורש פי שנים מאמו, והאם נוטלת פי שנים מבתה. בדיוק כרצון הנפטר!...

מעשה רב

סיפרה הרבנית טולידנו תחי׳- ביתו של מרן
אני זוכרת שכשנולד לנו **הבן הקטן עובדיה** הוא היה שובב.
כשהיה בן שנתיים, באו לכאן מועצת החכמים ורבנים גדולים וגם ראש הממשלה ושרים בממשלה וחברי כנסת.
והחדר היה מלא מלא ואמא שלי ע״ה היתה מכינה בתוך מגש תה וקפה, וקערה של פיצוחים מכל מיני סוגים, היא הניחה את זה על השולחן לאורחים.
והבן שלי השתחל והגיע לשולחן והתחיל לטעום מכל הפיצוחים ומבלגן את השולחן.
ואז אמא קוראת לי ואמרת לי: **שרה, תוציאי אותו** זה לא נעים ליד האורחים. אז אמרתי לה לא נעים להכנס לחדר שכל הרבנים נמצאים שם, אני מתביישת.
אז היא נכנסה לחדר ואמרה לו, **בא עובדיה׳לה חמודי, בא עובדיה׳לה חמודי,** והוציאה אותו החוצה.
למחרת התפרסם בעיתון הצופה שהרבנית **קוראת לבעלה עובדיה׳לה.**
אמא קראה את זה וכעסה מאוד, ואמרה מה כתבו עלי.
אז אבא שמע את זה ואמר לה, אז מה יש?
לא מגיע לי שיקראו לי פעם אחת עובדיה׳לה. וכך הוא הרגיע אותה.

עוד סיפרה:
אני זוכרת שבכל פעם אחרי הלידה של הבנים אבא היה מגיע לביה״ח לבקר אותי ותמיד היה שואל אותי, **איפה המילדת שלך** אני רוצה לומר לה תודה רבה. והיה שואל אותי, קנית לה משהו? הבאת לה משהו? וגם היה מברך את כל היולדות שהיו שם.
אני גם זוכרת שהבן שלי עובדיה כשהוא נולד היה לו שבר בכתף והוא היה צורח וצועק כל לילה עד שאבא ריחם עלי ואמר לי:
תלכי לישון אני בנכך ער, אני ישגיח עליו. והוא היה מנדנד את העגלה ברגל שלו תוך כדי הלימוד.
ובוקר אחד הגעתי ואני שומעת שאבא אומר לתינוק,
אל תבכה אל תבכה, אני הולך להביא ספר ואני כבר חוזר, בסדר?
הוא עזר מאוד עם הילדים במה שהיה יכול.

בכנס "תורה שבעל פה" שע״י מוסד הרב קוק כובד מרן זיע״א לדבר, ובתוך דבריו הניח יסוד הלכתי עפ״י דברי **החתם סופר,** והתפלפל בדבריו, בין הקהל ישב יהודי זקן והחל ממלמל לעצמו ואומר: **נישט, נישט!!** כלומר אין דבר כזה בחידושי החתם סופר, זקן זה ממשיך לשמוע את מרן ושוב אומר, נישט, נישט, ת״ח שישב בסמוך לו, שאלו: על מה אתה מתרעם? והשיב לו הזקן: אני מתלמידי תלמידיו של החת״ס, בבחרותינו אם לא היינו יודעים את **כל החתם סופר בעל פה** לא היינו מתקבלים לישיבה ואני אומר לך שאין דבר כזה בחת״ס, אותו זקן קם בחמתו ויצא מן השעור, לאחר כשעה חזר ואמר:
אוי וי, אוי וי, הזקן ניגש לאותו ת״ח ואמר לו הרב צודק, הרב צודק – הלכתי ופתחתי את חידושי החת״ס וראיתי כי אמת היתה בפיהו, **אוי לי ששכחתי את לימודי אני צריך לבקש סליחה מהרב עובדיה.**
(מלך ביופיו עמ׳ 130)